

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/265/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116212208
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7116212208.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, v spore žalobcu: A.. F. S., D.. XX.X.XXXX, H. N. S. G., A. XX/B, právne zast. JUDr. Jozefom Vaškom, Advokátska kancelária, Szakkayho 1, Košice, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra SR, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o náhradu škody, odvolaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I, č. k. 41C/158/2016-197 z 30.4.2019

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj súd) žalobu zamietol a vyslovil, že žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku.

2. Žalobca žiadal v dôsledku nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu príslušníka OO PZ Svidník, O.. B., bola mu spôsobená vážna nemajetková ujma, nakoľko on, ako bezúhonná osoba, a bývalý diplomatický zamestnanec Ministerstva hospodárstva na Ukrajine (Užhorod, Kyjev), preverený NBÚ, mal voči svojej osobe vznesené obvinenie zo sprenevery príslušníkom OO PZ O.. B.. Do jeho vtedajšieho bývalého miesta trvalého pobytu, N. XX, tento vyšetrovateľ OO PZ Svidník, O.. B., poslal policajnú hliadku, kde príslušníci OO PZ Svidník zisťovali, či je držiteľom diplomatického pasu, a či náhodou nie je krytý diplomatickou imunitou. Keďže ide o veľmi malú obec v okrese Svidník, pri návšteve policajnej hliadky, a dôslednej pozornosti susedov, ľudia žijúci v obci Beňadikovce začali ohovárať žalobcu, a vysmievať sa z jeho rodičov, že ich syn, bývalý diplomat je zlodej, je obvinený sprenevery. Uvedená skutočnosť poškodila jeho dobré meno nielen v obci Beňadikovce, ale tiež vo Svidníku, kde sa mnohí jeho známi a rodina dozvedeli o jeho trestnom stíhaní, a obvinení zo sprenevery, a stále sa pýtali, či to neovplyvní jeho profesionálnu budúcnosť, zamestnať sa v diplomatických službách a v štátnej správe. Aj napriek tomu, že žalobca bol obvinený zo sprenevery, len niekoľko dní, keďže uznesenie vyšetrovateľa OO PZ Svidník, bolo pomerne rýchlo zrušené uznesením prokurátora vo Svidníku, aj napriek tomu žalobcovi, ako aj jeho rodine počas týchto pár dní, vznikla veľmi vážna nemajetková ujma. Išlo o psychicky veľmi vyčerpávajúci týždeň.

3. Vychádzal z toho, že okresný prokurátor O.. I. C. uznesením Okresnej prokuratúry vo Svidníku Pv 202/2014/7712-7 zo dňa 15.7.2014 zrušil uznesenie OO PZ vo Svidníku, ktorým bolo vznesené obvinenie voči A.. F. S. pre skutok kvalifikovaný ako prečin sprenevery, kde prokurátor uvádza, že bude potrebné doplniť dôkazy a skúmať, či zo strany obvineného nešlo o uplatnenie zádržného práva podľa ust. § 151s Občianskeho zákonníka. Vyšetrovateľ OO PZ vo Svidníku O.. B., však žalobcovi naďalej

tvrdil v telefonickom rozhovore, že nevyplatené mzdy žiadnym spôsobom nesúvisia so zadržanými vecami DAPHNE Group, s.r.o., a podľa neho ide o jednoznačne o spreneveru. Zo strany vyšetrovateľa OO PZ Svidník, teda išlo v danom prípade o veľmi závažné pochybenie vo vyšetrovaní, zapríčinené neznalosťou zákonov SR. Žalobca tomuto vyšetrovateľovi oznámil, že podal trestné oznámenie na svojho bývalého zamestnávateľa za nevyplatenie mzdy na OO PZ Košice, čo však tento vyšetrovateľ si sám nepreveril, a uložil, aby žalobca číslo trestného oznámenia zistil, a O.. B. ho oznámil. Žalobca, tak aj urobil, a telefonicky oznámil vyšetrovateľovi OO PZ Mgr. Gajdošovi vo Svidníku číslo tohto trestného oznámenia. Nesprávny úradný postup príslušníka OO PZ Svidník, tiež spočíval v neakceptovaní, a odignorovaní uznesenia Okresnej prokuratúry vo Svidníku Pv 202/14/7712-7, nakoľko v rámci stretnutia splnomocneného zástupcu žalobcu v osobe otca O. S. s príslušníkom OO PZ Svidník, O.. B., a jeho nadriadeným, riaditeľom OO PZ, vyšetrovateľ O.. B. naďalej tvrdil, že podľa jeho názoru ide jednoznačne o trestný čin sprenevery, a bude sa riadiť jedine trestným zákonom, pričom príslušník OO PZ na tomto stretnutí s otcom žalobcu potvrdil, že žalobcu dobre pozná, a že brat tohto vyšetrovateľa býva v tesnej blízkosti rodičov žalobcu, v obci Beňadikovce, a sestra O. B. bola spolužiačkou žalobcu na strednej škole vo Svidníku.

4. V podaní doručenom súdu dňa 29.7.2016, žalobca ešte doplnil svoju žalobu, a to tak, že priložil k tomuto podaniu ďalšie listinné dôkazy, konkrétne rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 15Cpr/4/2014-123 zo dňa 30.6.2016, na základe ktorého je možné konštatovať, že oznamovateľ trestného oznámenia F. L. M.Í., nemal právne postavenie poškodeného. Virtuálne sídlo spoločnosti ENDAP s.r.o., Tallerova č. 4, Bratislava, IČO: 46 087 591 (predtým DAPHNE Group, spol. s r.o., Jantárova 30, Košice), je v súčasnosti nezákonne používané. Opätovne žalobca predložil aj uznesenie OR PZ vo Svidníku ČVS: ORP-130/SK-SK-2014 z 8.7.2014, a tiež uznesenie Okresnej prokuratúry vo Svidníku č. Pv 202/14/7712-7 zo dňa 15.7.2014, v ktorom chcel žalobca poukázať na to, že prokurátor v tomto uznesení konštatoval, že v priebehu ďalšieho konania bude potrebné doplniť dôkazy týkajúce sa skončenia pracovného pomeru, najmä zadovážiť listinu, ktorou mal byť pracovný pomer okamžite ukončený, a doklad o jej doručení obvinenému, upresniť dátum, ku ktorému pracovný pomer skončil, a skúmať, či zo strany obvineného nešlo o uplatnenie zádržného práva podľa ust. §151s Občianskeho zákonníka.

5. Vyšetrovateľ pokračoval vo vyšetrovaní, a toto konanie bolo 20.1.2015 zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Toto uznesenie však nebolo doručené žalobcovi, nakoľko už v konaní nevystupoval ako obvinený, a teda celé trestné stíhanie žalobcu trvalo v podstate iba od 8.7.2014 do 15.7.2014, kedy Okresná prokuratúra vo Svidníku zrušila uznesenie OO PZ vo Svidníku. Z odpovede Okresnej prokuratúry Svidník zo dňa 16.7.2014 vyplýva, že žalobca podal voči uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 8.7.2014 aj sťažnosť, avšak prokurátor O.. I. C. v tomto podaní oznámil žalobcovi, že uvedené uznesenie policajta, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie z prečinu sprenevery v rámci prokurátorského dozoru nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní, uznesením zo dňa 15.7.2014, teda ešte pred predložením sťažnosti žalobcu, ako nezákonne zrušil, v podstate z dôvodov, ktoré žalobca uvádza vo svojej sťažnosti. Vzhľadom na uvedené, sa sťažnosť žalobcu stala neaktuálnou, a nebolo potrebné o nej rozhodnúť. Z Výzvy na vydanie veci - zaslanie od OR PZ vo Svidníku zo dňa 17.12.2014 č. ČVS:ORP-130/SK-SK-2014 súd zistil, že poverený príslušník policajného zboru O.. M.. O.. Y. vyzval žalobcu na vydanie veci v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku s tým, že uvedené veci sú potrebné pre účely trestného konania. Jedná sa o veci, ktoré prevzal žalobca oproti podpisu v dňoch 31.1.2013, 11.2.2013 a 13.2.2013, na základe odovzdávajúcich/preberajúcich protokolov od firmy DAPHNE Group s.r.o., Košice. Tieto veci je potrebné predložiť do 10.1.2015 na OO PZ vo Svidníku. V prípade nepredloženia týchto vecí, môže byť vec odňatá a uložená mu poriadkovú pokutu.

6. Z listiny nazvanej Vec: Sťažnosť na postup policajta zo dňa 12.1.2015 od Okresnej prokuratúry Svidník adresovanej žalobcovi č. Pv 202/14/7712-16 súd zistil, že na základe sťažnosti žalobcu zo dňa 29.12.2014 O.. I. C., prokurátor Okresnej prokuratúry Svidník, preskúmal vyšetrovací spis Obvodného oddelenia PZ vo Svidníku č. ORP-130/SK-SK-2014, pričom nezákonný postup, ani závažnejšie prieťahy v konaní nezistil. V období od 15.9.2014 do 24.11.2014 bolo konanie vo veci prerušené pre neprítomnosť zástupcu poškodenej strany, ktorého bolo potrebné vo veci znovu vypočuť. Zároveň konštatovať, že uznesením prokuratúry č. Pv 202/14/7712-7 z 15.7.2014 bolo zrušené uznesenie policajta č. ORP-130/SK-SK-2014 z 8.7.2014, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie z prečinu sprenevery podľa § 213 os. 1 Trestného zákona, preto v súčasnosti nemá žalobca procesné postavenie strany v tomto konaní. Z Potvrdenia o podaní trestného oznámenia zo dňa 27.2.2015 od OR PZ Bratislavy IV.,

č. ORPZ-BAIV-OKP-15-010/2015 súd zistil, že žalobca dňa 27.2.2015 podal ústne trestné oznámenie voči osobe F. L.-M., ako konateľovi spoločnosti DAPHNE Group s.r.o., pre podozrenie z prečinu krivé obvinenie podľa § 346 Trestného zákona. Z Predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 17.8.2015, ktorý adresoval žalobca Ministerstvu vnútra SR, Odbor právnych služieb, Pribinova 2, Bratislava, súd zistil, že žalobca si uplatnil náhradu škody vo výške 3.000,- € za nezákonné rozhodnutie/krivé obvinenie zo sprenevery/a nesprávny úradný postup vyšetrovateľa, a tým spôsobenú nemajetkovú ujmu. Uviedol, že postupoval zákonným spôsobom v zmysle § 151s Občianskeho zákonníka, a uplatnil si zádržné právo vo vzťahu k firme DAPHNE Group, s.r.o., čo potvrdilo vyšetrovanie - výsledok celého prípadu vo Svidníku.

7. O tom, že trestné konanie bolo zastavené sa dozvedel až v januári 2015, kedy osobne telefonicky kontaktoval žalobca M. Y., ktorý tento prípad vyšetroval, a ten mu oznámil, že konanie bolo zastavené. Žalobca uviedol, že nakoľko nemá právnické vzdelanie, nemohol vedieť, či znova nedôjde k tomu, že aj napriek tej skutočnosti, že veci svojho bývalého zamestnávateľa zákonne zadržoval, či voči nemu nebude opätovne vznesené obvinenie, ako sa to stalo už prvýkrát. Žalobca, v čase, kedy bolo vedené voči nemu toto trestné stíhanie, nebol ženatý, ani nemal rodinu, ani deti. Z rozsudku Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 15Cpr/6/2014 zo dňa 24.6.2015 súd zistil, že žalobca podal proti spoločnosti GLONIA s.r.o., so sídlom Sabinovská 10, Bratislava (predtým NUGA BEST.SK s.r.o.) žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou, o určenie trvania pracovného pomeru, o náhradu mzdy 800,- € netto, z dôvodu prekážok na strane odporcu, o náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru 400,- € mesačne netto s príslušenstvom. Súd týmto rozsudkom rozhodol tak, že určil, že výpoveď z pracovného pomeru daná navrhovateľovi odporcom ku dňu 23.9.2014 listom odporcu z 2.10.2014 podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce je neplatná, a pracovný pomer navrhovateľa u odporcu ďalej trvá. Zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi náhradu mzdy z dôvodu prekážok v práci na strane odporcu 960,- € brutto, náhradu mzdy z neplatného skončenie pracovného pomeru 3.410,- € brutto, náhradu trov konania 48,- €, a zaplatiť štátu súdny poplatok 304,- €. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 18.8.2015.

8. Súd z odôvodnenia tohto rozsudku nezistil tie skutočnosti, ktoré tvrdil žalobca vo svojej výpovedi, že by jeho bývalý zamestnávateľ NUGA BEST.SK, s.r.o. s ním skončil pracovný pomer z toho dôvodu, že bolo voči nemu vedené trestné stíhanie pre prečin sprenevery. V odôvodnení tohto rozsudku sa uvádza, ako dôvod neplatného skončenia pracovného pomeru, ktorý sám žalobca v rámci tohto konania tvrdil, keďže vo výpovedi z pracovného pomeru bolo uvedené, že navrhovateľ závažným spôsobom porušil pracovnú disciplínu absenciou v práci, čo sa však nezakladalo na pravde. Z rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 15Cpr/4/2014 zo dňa 30.6.2016 súd zistil, že žalovaný ENDAP, s.r.o., predtým DAPHNE Group, spol. s r.o., IČO: 46 875 91, bol zaviazaný na zaplatenie mzdy žalobcovi A. F. S. vo výške 663,17 € s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne z dlžnej sumy od 4.4.2013 do zaplatenia, ako aj nahradit' žalobcovi trovy konania, a súdny poplatok. Z Potvrdenia Ministerstva hospodárstva SR zo dňa 14.9.2017 súd zistil, že žalobca v období od 1.7.2007 do 31.1.2009 bol vyslaný z Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky na výkon štátnej služby na Generálny konzulát SR v Užhorode, a od 1.2.2009 do 28.2.2010 bol vyslaný na vykonávanie štátnej služby na zastupiteľský úrad Slovenskej republiky v Kyjeve vo funkcii diplomatický zamestnanec. Zo Záznamu OO PZ vo Svidníku č. ČVS:ORP-130/SK-SK-2014 zo dňa 19.5.2014, ktorý bol súdu predložený zo strany žalovaného v priebehu konania súd zistil, že dňa 19.5.2014 o 14:15 hod. nadporučík L. O. M., ktorý záznam spracoval, vykonal previerku v mieste trvalého bydliska A. F. S. S. N. Č. XX, okr. Svidník, za účelom jeho predvolania k vykonaniu výsluchu svedka, a zároveň za účelom zaistenia veci. V uvedenom čase sa v mieste trvalého bydliska nikto nenachádzal, a teda nebolo možné mu doručiť predvolanie, a nebolo možné ani vykonanie zaisťovacieho úkonu. Z ďalšieho záznamu OO PZ vo Svidníku, k tej istej spisovej značke zo dňa 29.5.2014, ktorý spracoval nadporučík L. O. M., a ktorý záznam predložil žalovaný v priebehu konania, súd zistil, že dňa 29.5.2014 o 14:50 hod. vykonal nadporučík L. O. M. telefonickú previerku s A. F. S. z Beňadikoviec, za účelom jeho predvolania k vykonaniu výsluchu svedka, a zároveň za účelom zistenia, kde sa v súčasnosti nachádza. Menovaný uviedol, že sa momentálne zdržuje v Bratislave, ul. O. Č. X., kde rozbieha novú firmu. Menovaný uviedol, že predmetné veci má odložené v rodičovskom dome v N. Č. XX. K vykonaniu výsluchu sa do miesta trvalého bydliska môže dostaviť až zhruba o 1 mesiac.

9. Z uznesenia OO PZ vo Svidníku zo dňa 20.1.2015 ČVS:ORP-130/SL-SK-2014 súd zistil, že OO PZ vo Svidníku, O. O. Y., poverený príslušník PZ, zastavil trestné stíhanie, ktoré bolo začaté pre prečin sprenevery v zmysle § 213 ods. 1 Trestného zákona proti žalobcovi z dôvodu, že tento skutok nie je

trestným činom, a nie je dôvod na postúpenie veci. Z odôvodnenia vyplýva, že v uvedenom prípade neboli naplnené znaky skutkovej podstaty prečinu sprenevera, a je potrebné poukázať na to, že aj keby nedošlo k naplneniu všetkých znakov ust. § 151s Občianskeho zákonníka o uplatnenie zádržného práva žalobcu, o čom môže rozhodnúť len súd, nie je možné konanie žalobcu považovať za úmyselné konanie, nakoľko tento v dobrej miere koná v zmysle ustanovenia Občianskeho zákonníka. Chýbal tu aspoň relatívny úmysel dopustiť sa trestného činu, prípadne obohatiť sa svojim konaním.

10. Z vyjadrení žalovaného na pojednávaní súd okrem skutočností, ktoré už žalovaný uviedol aj vo svojich písomných vyjadreniach doručených súdu pred pojednávaním zistil, že:

Čo sa týka prípadného nesprávneho úradného postupu, vykonávanie previerky policajnou hliadkou v mieste trvalého pobytu žalobcu prebiehalo dňa 19.5.2014, pričom obvinenie mu bolo vznesené 8.7.2014. Z uvedeného vyplýva, že žalobca v tom čase, nebol v postavení obvineného, a teda žiadne dôsledky súvisiace so vznesením obvinenia, mu nemohli vzniknúť. Žalobca mal v čase vykonávania previerky postavenie svedka, a zákon ukladá každému svedčiť o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel. Účelom dopytu bolo predvolanie žalobcu, aby v tejto veci vypovedal, čo je zrejme aj z úradného záznamu. O skutočnostiach, že nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu svedčí aj vyjadrenie prokurátora Okresnej prokuratúry Svidník zo dňa 12.1., ktorý konštatoval, že nezákonný postup v konaní nezistil. Čo sa týka samotného údajného nezákonného rozhodnutia vyšetrovateľa, zákonné podmienky treba vyvodzovať z obsahu rozhodnutia, a nie z formy. Obsahom rozhodnutia, ktorým vlastne prokurátor zrušil uznesenie o vznesení obvinenia, nebola jeho nezákonnosť. Prokurátor sa nevyjadril, že obvinenie nemalo byť žalobcovi vôbec vznesené, resp. sa nevyjadril, že vykonané dôkazy boli nezákonné, ale uviedol, že je vyšetrovanie potrebné doplniť. Pravdivosti tohto tvrdenia nasvedčuje aj tá skutočnosť, že v prípade, že by uznesenie o vznesení obvinenia bolo nezákonné, tak prokurátor by postupoval takým spôsobom, že to konanie, že to rozhodnutie o vznesení obvinenia zrušil, a konanie zastavil. To sa však nestalo, lebo prokurátor síce konanie, zrušil rozhodnutie, ale vec vrátil vyšetrovateľovi na doplnenie vyšetrovania. Ak si žalobca uplatňoval nárok z dvoch titulov, svoj nárok nerozlišil na jednotlivé sumy. V čase vykonávania previerky policajnou hliadkou v mieste jeho trvalého bydliska, ako aj v čase zastavenia trestného konania, žalobca nemal postavenie obvineného, ale postavenie svedka, a teda nemohli mu vzniknúť žiadne dôsledky súvisiace so vznesením obvinenia. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, tak žalobca neunesol dôkazné bremeno. Aby žalobca toto dôkazné bremeno uniesol, musel by hodnoverne preukázať, ako sa jeho osobný život zmenil bezprostredne po vydaní uznesenia o vznesení obvinenia, resp. ako a kedy sa osoby v okolí žalobcu dozvedeli o tomto uznesení.

11. Podľa ustanovenia § 17 cit. zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. 1a). V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

12. V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Zodpovednosť štátu za škodu je koncipovaná ako objektívna, t.j. bez ohľadu na akékoľvek zavinenie (§ 3 ods. 1 písm. a/, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.). V tejto súvislosti preto platí, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením treba hľadať nielen v ustanovení článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktno dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom

konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takej situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.

13. Súd skúmal, či v danom prípade došlo k nesprávnemu úradnému postupu orgánu verejnej správy. Súd však na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v danom prípade žalobca nepreukázal, že by došlo k nesprávnemu úradnému postupu orgánu verejnej moci, teda OO PZ Svidník, resp. ako to bolo uvedené v Žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, k nesprávnemu úradnému postupu príslušníka OO PZ Svidník O. B.. Súd sa oboznámil s kompletným pripojeným vyšetrovacím spisom OO PZ vo Svidníku č. ČVS:ORP-130/SK-SK-2014, ako aj so Záznamami o previerke v mieste trvalého bydliska žalobcu, či o telefonicknej previerke, a taktiež aj so stanoviskom O. I. C., prokurátora Okresnej prokuratúry Svidník, ktorý na základe sťažnosti žalobcu na postup príslušníka OO PZ O. B. taktiež preštudoval celý kompletný vyšetrovací spis, a dňa 12.1.2015 oznámil žalobcovi, že po preštudovaní tohto vyšetrovacieho spisu OO PZ vo Svidníku, nezistil nezákonný postup, ani závažnejšie prieťahy v konaní. Súd sa s týmto stotožnil, nakoľko, taktiež po preštudovaní príslušnej dokumentácie nezistil nezákonnosť postupu príslušníkov OO PZ v uvedenom prípravnom konaní. Skutočnosti, ktoré tvrdil žalobca v žalobe, ako aj vo svojej výpovedi, a ďalších písomných vyjadreniach a ktoré tvrdili i svedkovia O. S. V. V. S., ktorí sú rodičmi žalobcu, o nesprávnom postupe vyšetrovateľa O. B. a o policajnej hliadke, ktorá mala hľadať žalobcu v obci Beňadikovce tým spôsobom, že mala sa ľudí pýtať, že hľadá žalobcu, ktorý bude obvinený z prečinu sprenevery, a pýtať sa ľudí či žalobca má diplomatickú imunitu, však nemal súd z predložených listinných dôkazov za preukázané. Žalobca nepreukázal, že by policajná hliadka, aj v prípade, že by sa do miesta jeho trvalého bydliska dostavila, a tieto skutočnosti zisťovala od rodičov žalobcu, že skutočne došlo k tomu, že táto policajná hliadka mala sa dotazovať v danej obci, aj pred obchodom, či pred krčmou rôznych občanov na tieto skutočnosti. To, že policajná hliadka sa takýmto spôsobom informovala o žalobcovi a pred širokou verejnosťou mala uvádzať, že bude obvinený z nejakého trestného činu žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, a nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie týchto tvrdení.

14. Súd dôvodil, že žalobca si v predmetnom konaní uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa tohto odseku citovaného zákona, a preto bolo jeho povinnosťou preukázať, aká nemajetková ujma mu vznikla, a to v súlade s § 17 ods. 3 citovaného zákona. Na základe vykonaného dokazovania však súd dospel k záveru, že žalobca, aj keď tu existuje nezákonné rozhodnutie, na základe, ktorého štát zodpovedá za škodu poškodenému, a to uznesenie o vznesení obvinenia, žalobca v danom prípade nepreukázal, že by toto nezákonné rozhodnutie malo taký dopad na jeho osobu, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žil a pracoval, že by mu vznikla tak závažná ujma, alebo následky v súkromnom živote, ako aj v spoločenskom uplatnení, ktoré by boli tak rozsiahle a nenapraviteľné, že by mu vznikol aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. V konaní bolo preukázané, že žalobca v čase, kedy došlo k vzneseniu obvinenia, žil a pracoval v Bratislave, a k svojim rodičom, teda na adresu svojho trvalého pobytu v N. Č.. XX, chodieval iba približne raz do mesiaca, resp. na sviatky navštíviť svojich rodičov. Pracoval v Bratislave, kde bol riadne zamestnaný v spoločnosti NUGA BEST.SK s.r.o. V tejto spoločnosti žalobca pracoval od 1.3.2014, pričom žalobcovi bola zo strany zamestnávateľa daná výpoveď z pracovného pomeru, ktorá mu bola doručená dňa 2.10.2014 s dátumom skončenia pracovného pomeru 23.9.2014, s ktorou výpoveďou však žalobca nesúhlasil. Následne, aj prebehlo konanie o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, a o náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, a v tomto konaní aj žalobca bol úspešný. Z tohto konania, ktoré bolo skončené rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 15Cpr/6/2014 zo dňa 24.6.2015, nemal súd za preukázané, že by dôvodom skončenia pracovného pomeru u tohto zamestnávateľa bola práve tá skutočnosť, že bolo voči žalobcovi vedené trestné konanie pre prečin sprenevery. V uvedenom rozsudku táto skutočnosť nie je uvedená ani len okrajovo, že by dôvodom na skončenie pracovného pomeru žalobcu v tejto spoločnosti malo byť jeho trestné stíhanie. Tvrdenia žalobcu v tomto smere, ako aj svedkyne Š.j, ktorá vypovedala v konaní, sa súdu javia ako účelové, a ničím nepreukázané. Navyše, žalobca po ukončení pracovného pomeru v tejto spoločnosti sa vrátil späť do Košíc, kde začal podnikáť, a nemal záujem ďalej žiť v Bratislave. A taktiež s bývalými kolegami v Bratislave nemal vytvorené také priateľské väzby, ktoré by sa rozviazaním tohto pracovného pomeru narušili, so žiadnym z bývalých kolegov sa žalobca po skončení pracovného pomeru viac nestretával a nekontaktoval. So svedkyňou W. Š. sa po skončení pracovného pomeru rozišli, pritom obaja sa vrátili späť do Košíc. Nebolo však ani tvrdené žalobcom, že by sa s touto svedkyňou boli rozišli z toho dôvodu, že bolo voči žalobcovi vedené

trestné stíhanie. Iba svedkyňa vo výpovedi tvrdila, že podľa nej to tiež malo vplyv na rozchod, keďže už žalobcovi tak nedôverovala ako predtým.

15. Taktiež nijakým spôsobom nepreukázal žalobca svoje tvrdenie, že v dôsledku návštevy policajnej hliadky v obci, ktorá sa mala pýtať na osobu žalobcu, a tým narušiť jeho status diplomata, ktorý bol následne vykreslený pred občanmi Beňadikoviec ako zlodej, ktorý spreneveril nejaké veci bývalému zamestnávateľovi, tieto skutočnosti žalobca tiež nijakým spôsobom nepreukázal. K týmto skutočnostiam sa vyjadrovali iba svedkovia, žalobcovi rodičia v rámci tohto konania, ktorí však sami nevedeli uviesť, konkrétne osoby, ktoré by mali mať takýto názor na žalobcu, u ktorých by sa mal zmeniť postoj voči žalobcovi, resp. že by sa mu vysmievali, že by utrpela nejakým spôsobom jeho česť. Navyše, súd poukazuje na to, že žalobca v diplomatických službách pracoval už oveľa skôr, ako bolo začaté trestné stíhanie, a táto jeho činnosť bola ukončená už 28.2.2010, pričom trestné stíhanie bolo začaté 15.7.2014, teda viac ako 4 roky potom, čo pôsobil v diplomatických službách. Žalobca nepreukázal ani tú skutočnosť, že pôsobil ako vysokoškolský profesor, boli to opätovne iba tvrdenia. Tie skutočnosti, že matka žalobcu trpela nejakými zdravotnými problémami, potom, čo sa mala k nim dostaviť policajná hliadka, resp. po vznesení obvinenia, a tiež, že otec žalobcu trpel nespavosťou, že malo to na rodičov žalobcu veľký dopad, súd v danom prípade považoval za irelevantné, nakoľko v danom prípade sa nerieši nárok rodičov žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, ale rieši sa tu nárok poškodeného, ktorým v danom prípade je žalobca. Žalobca taktiež nepreukázal ani tú skutočnosť, že v danom prípade chodieval menej často k svojim rodičom, ako chodieval predtým, než bolo voči nemu vznesené obvinenie práve v dôsledku týchto udalostí. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení, že v obci už sa viac nekamaráti s priateľmi, ktorých mal dovtedy, a že sa im vyhýba, resp., že oni sa mu stránia, nenavrhol vykonať žiadne dôkazy. Navyše nebolo ani preukázané zo strany žalobcu, že toto je skutočne postoj, a názor obyvateľov obce Beňadikovce na osobu žalobcu, že je zlodej a nie diplomat, a nie iba akási domnienka zo strany rodičov žalobcu, či žalobcu o tom, že si to ľudia v obci môžu myslieť, čo nepreukazuje tú skutočnosť, že naozaj, je nejakým spôsobom poškodená česť a dôstojnosť žalobcu v obci v dôsledku vzneseného obvinenia. Navyše trestné stíhanie žalobcu v dôsledku tohto nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia pre prečin sprenevery trvalo týždeň, pritom žalobca nebol ani vo väzbe a preto podľa názoru súdu žalobca nepreukázal, že by toto trestné stíhanie malo taký dopad na žalobcu, aby mu súd mohol priznať odškodnenie za túto nemajetkovú ujmu v peniazoch.

16. Vzhľadom na to, že žalobca nebol úspešný v tomto konaní, a naopak žalovaný bol úspešný v celom rozsahu, a uplatnil si nárok na náhradu trov konania, ktoré pozostávajú z cestovných náhrad, súd dospel k záveru, že je potrebné priznať žalovanému nárok na náhradu týchto trov konania, o ktorých výške súd rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

17. V podanom odvolaní žalobca má za to, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil splnenie zákonných podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu, pokiaľ ide o existenciu nezákonného rozhodnutia, predbežné prerokovanie nároku pred príslušným orgánom, správne posúdil aj pasívnu vecnú a procesnú legitimitáciu žalovaného. Nesprávne však vyhodnotil existenciu škody na strane žalobcu a rovnako aj možný nesprávny úradný postup orgánu verejnej správy. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v trestnom konaní nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu orgánu verejnej správy, pričom tento svoj záver oprel výlučne o stanovisko prokurátora Okresnej prokuratúry Svidník - O.. I. C.Í., ktorý túto skutočnosť konštatoval v odpovedi zo dňa 12.01.2015 na sťažnosť žalobcu na nezákonný postup a prietahy v konaní. Máme za to, že konajúci súd bol povinný posúdiť všetky okolnosti prípadu, a neuspokojiť sa výlučne s konštatovaním prokurátora o tom, že nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, nakoľko takýto záver prokurátor učinil len v rámci prebiehajúceho trestného konania. V dôsledku zrušenia obvinenia žalobcu zo sprenevery, žalobca skutočne v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku prestal byť stranou v trestnom konaní, preto mu už ani neprislúchalo právo podať sťažnosť a žiadať o preskúmanie postupu policajta v zmysle §210 Trestného poriadku (v zmysle citovaného zákonného ustanovenia "obvinený, poškodený a zúčastnená osoba majú právo kedykoľvek v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania žiadať prokurátora, aby bol preskúmaný postup policajta, najmä aby boli odstránené prietahy alebo iné nedostatky vo vyšetrovaní alebo skrátenom vyšetrovaní"). Napriek uvedenej skutočnosti (že v zmysle trestnoprávných noriem nebol žalobca oprávnený požadovať preskúmanie postupu policajta, preto ani iná odpoveď zo strany prokurátora nemohla prísť), súd v civilnom konaní sa nemôže uspokojiť s takouto konštatáciou prokurátora, a je povinný posúdiť a zvážiť všetky okolnosti prípadu, a prípadne aj vyhodnotiť postup vyšetrovateľa ako nesprávny. Pri zodpovednosti štátu (orgánu verejnej moci) za škodu spôsobenú nesprávnym

úradným postupom sa totižto na rozdiel od nezákonného rozhodnutia, kde zákon jednoznačne vyžaduje zrušenie vydaného rozhodnutia z dôvodu jeho nezákonnosti v konaní, v ktorom bolo vydané, pri nesprávnom úradnom postupe sa nevyžaduje konštatovanie nesprávneho úradného postupu v konaní, v ktorom k takémuto nesprávne úradnému postupu došlo (v toto prípade v trestnom konaní), ale k uvedenému záveru môže a má dospieť výlučne civilný súd pri rozhodovaní o náhrade škody. Z celého trestného konania, ktoré bolo vedené pre trestný čin sprenevery (teda nielen v časti trestného stíhania voči konkrétnej osobe - žalobcovi) sú zrejme viaceré pochybenia spôsobené štátnym aparátom - reprezentovaným konkrétnym vyšetrovateľom, ktoré žalobca vnímal ako svoju ujmu, pričom sa nejedná iba o jeho subjektívny pocit, ako bude zdôvodnené nižšie. Z uvedeného máme za to, že konajúci súd nesprávne vyhodnotil nesprávny úradný postup tak, že k nemu v trestnom konaní nedošlo. Je potrebné si uvedomiť rozdielne princípy trestného a civilného konania. Rozhodovanie o tom, či v konaní došlo k nesprávne úradnému postupu zákon zveruje civilnému súdu, preto tento sa nemôže opierať o konštatovanie prokurátora v rámci vykonávaného dozoru v prípravnom konaní. Máme za to, že súd v tomto prípade dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ale rovnako aj vec nesprávne právne posúdil. Skutočnosť, že do miesta bydliska bola vyslaná hliadka, bola potvrdená záznamom vypracovaným dňa 19.05.2014 D.. L.. O. M., príslušníkom Obvodného oddelenia PZ vo Svidníku, a táto skutočnosť vyplynula aj zo svedeckých výpovedí V. S.P. V. O. S.. Preto záver súdu o tom, že súd nemal preukázať, že sa policajná hliadka dostavila do miesta bydliska žalobcu a zisťovala kde žalobca býva a či má diplomatickú imunitu (odsek 57. rozsudku), je v priamom rozpore s vykonanými dôkazmi. O tom, že hliadka v obci Beňadikovce bola, svedčí záznam zo dňa 19.5.2014 a bola dosvedčená aj svedeckými výpoveďami O. S. V. V. S. [bez ohľadu na to, že títo si nepamätali presný dátum). To, že v danom čase ešte proti žalobcovi nebolo vznesené obvinenie, neznamená, že by mu v dôsledku postupu policajnej hliadky nemohla vzniknúť ujma, najmä ak policajná hliadka postupovala spôsobom vyplývajúcim z výpovede O. S., ktorý jednoznačne uviedol, že policajná hliadka žiadala o vydanie vecí, ktoré ich syn spreneveril. Aj podľa jeho názoru bola hliadka vyslaná nedôvodne, nakoľko skutočnosť, či syn požíva diplomatickú imunitu, mal si vyšetrovateľ overiť ešte predtým, ako bola hliadka vyslaná. Postup vyšetrovateľa OO PZ vo Svidníku, ktorý sa odmietal zaoberať inštitútom zádržného práva súd vyhodnotil nie ako nesprávny úradný postup vyšetrovateľa, ale ako nezákonné rozhodnutie. Právne posúdenie je vecou súdu, tak ako to žalobca tvrdil počas celého konania. Napriek splneniu všetkých zákonných podmienok (existenciu nezákonného rozhodnutia v rozsudku súd viackrát skonštatoval) súd žalobcovi náhradu škody - nemajetkovej ujmy nepriznal, a to s odôvodnením, že žalobca nepreukázal, že mu skutočne nejaká škoda vznikla a nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím. Súd jednoducho v odseku 58. rozsudku konštatoval, že žalobca nepreukázal, že by nezákonné rozhodnutie malo na jeho osobu, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žil a pracoval, taký dopad, že by mu vznikla tak závažná ujma alebo následky v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení, ktoré by boli tak rozsiahle a nenapraviteľné, že by mu vznikol aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd jednoducho uzavrel, že žalobca v tom čase už žil v Bratislave, a do miesta bydliska chodil už len sporadicky. Pritom súd absolútne opomenul, že do miesta trvalého bydliska chodil sporadicky nie preto, že pracoval v Bratislave, ale preto, že v mieste trvalého bydliska mal poškodenú povesť v dôsledku trestného stíhania, že pociťoval hanbu (hoci neprávom, keďže trestné stíhanie sa viedlo nezákonne a žalobca nič zlé nevykonal), a rovnako uvedenú skutočnosť vnímali aj jeho rodičia, ktorí vypovedali v konaní ako svedkovia. Ako bolo v konaní preukázané, žalobcovi vznikla ujma, a to ujma na cti, dobrej povesti, vznikla mu ujma, pretože v dôsledku trestného stíhania bol prepustený zo zamestnania v spoločnosti NUGA BEST.SK s.r.o., kde dosahoval dobrý príjem a ujma mu vznikla aj osobnom živote, keď v dôsledku uvedeného trestného stíhania sa so žalobcom rozišla aj je ho priateľka - W. Š., ktorá taktiež bola v konaní vypočutá ako svedok. Súd jednoducho skonštatoval, že v rozsudku Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 15Cpr/6/2014 zo dňa 24.06.2015 nie je ani okrajovo uvedená skutočnosť, že by dôvodom pre skončenie pracovného pomeru malo byť žalobcovo trestné stíhanie. K uvedenému je podstatné uviesť, že v predmetnom konaní ani nedošlo k skúmaniu hmotnoprávneho dôvodu výpovede (ak by k tomuto došlo, zrejme by dokazovanie bolo vedené aj týmto smerom, keďže zamestnávateľ dôvodil absenciou žalobcu v práci, k čomu v skutočnosti nedošlo), žalobe bolo vyhovené iba z dôvodu, že výpoveď zo zamestnania daná žalobcovi nespĺňala formálne náležitosti, resp. dôvod výpovede nebol vo výpovedi vymedzený zákonným spôsobom. Keďže súd v tomto konaní konštatoval iba formálne nedostatky výpovede, nedošlo ani k preukázaniu existencie udaného hmotnoprávneho dôvodu (absencie), ak by tomu tak bolo, zrejme predmetom ďalšieho dokazovania by boli aj skutočnosti tvrdené žalobcom v tomto konaní, t.j. že výpoveď dostal z dôvodu straty dôvery pre vedenie trestného stíhania, tak, ako to vypovedala svedkyňa W. Š.. Preto tvrdenia žalobcu aj svedkyne W. Š. súd nesprávne vyhodnotil ako účelové a ničím nepreukázané.

Z výpovede W. Š. na pojednávaní konanom dňa 30.04.2019 vyplynulo, že táto bola v partnerskom vzťahu so žalobcom od mája 2014 do jesene 2014 alebo začiatku zimy 2014. Z jej výpovede vyplynulo, že dôvodom pre rozviazanie pracovného pomeru so žalobcom v spoločnosti NUGA BEST SK, s.r.o. bolo práve vedenie trestného stíhania pre spreneveru, žalobca mal zamestnávateľovi okamžite odovzdať kľúče od skladu, pretože sa obával, že by mohlo niečo zmiznúť. Z dôvodu partnerského vzťahu so žalobcom bol ukončený aj pracovný pomer s ňou, nakoľko práve kvôli partnerskému vzťahu so žalobcom aj ona stratila dôveru zamestnávateľa. Zároveň svedkyňa potvrdila, že uvedená skutočnosť (trestné stíhanie) bola aj dôvodom pre ukončenie partnerského vzťahu so žalobcom, nakoľko ani ona mu už nedôverovala. Súd výpoveď tejto svedkyne považoval za účelovú a ničím nepreukázanú. Pre takýto záver však súd nemá akýkoľvek dôvod. Svedkyňa bola poučená o trestných následkoch nepravdivej výpovede, k žalobcovi v čase výpovede nemá žiadny vzťah (ani blízky, ani negatívny), nie je žiadny dôvod, aby súd mohol skonštatovať tendenčnosť jej výpovede. Z výpovede v prospech žalobcu táto svedkyňa nemohla mať žiadny prospech. Z toho dôvodu máme za to, že tento dôkaz súd neprávne vyhodnotil, a to iba na základe subjektívneho pocitu sudcu. Súd skonštatoval, že žalobca netvrdil, že by sa z tohto dôvodu rozišiel so svedkyňou W. Š. z dôvodu vedenia trestného stíhania. Iba svedkyňa tvrdila, že podľa nej to tiež malo vplyv na rozchod, keďže už žalobcovi tak nedôverovala ako predtým. V tejto súvislosti máme za to, že bolo potrebné v konaní doložiť žalobcu, čo bolo zo strany právneho zástupcu navrhované na pojednávaní konanom dňa 30.04.2019, čo však bolo súdom uznesením odmietnuté. Súd teda nevykonal navrhovaný dôkaz potrebný pre zistenie rozhodujúcich skutočností, čím je naplnený odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Súd ďalej konštatuje, že trestné stíhanie nemalo dopad ani na žalobcovu spoločenskú uplatnenie, keďže nepreukázal, že by sa opätovne chcel zamestnať v diplomatických službách, kde by trestné stíhanie mohlo byť prekážkou. Súd poukázal na skutočnosť, že žalobca v diplomatických službách pracoval oveľa skôr (4 roky), ako začalo trestné stíhanie, čím malo byť preukázané to, že pôsobenie v diplomatických službách a trestné stíhanie nemá žiadnu súvislosť. V tejto súvislosti poukazujeme na to, že žalobca túto súvislosť ani nikdy netvrdil. Tvrdil však, že ako diplomatický zamestnanec požíval v obci trvalého bydliska status dôveryhodnosti, významnosti a čestnosti, z výpovede V. S. vyplynulo, že táto skutočnosť je zaznamenaná aj v kronike obce, kde žalobca vystupuje ako PRVÝ občan obce, ktorý pôsobil v diplomatických službách. Práve trestné stíhanie voči žalobcovi malo z tohto dôvodu na neho oveľa väčší dopad, ako by malo keby bol len „obyčajným, bežným“ obyvateľom obce. Z váženého človeka sa razom stal zlodej. Súd nepochopiteľne vyhodnotil aj zdravotné problémy rodičov žalobcu, o ktorých vypovedali vo svojich svedeckých výpovediach (problémy s tlakom matky, nespavosť otca) ako irelevantné, nakoľko „nakoľko v danom prípade sa nerieši nárok rodičov žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, ale rieši sa tu nárok poškodeného, ktorým v danom prípade je žalobca“. Rodičia žalobcu sú jedinými najbližšími príbuznými žalobcu, s ktorými mal vždy blízky vzťah (žalobca nemá inú blízku rodinu - manželku, partnerku, deti), preto už len z podstaty vzťahu syna a matky a syna a otca plynie skutočnosť, že zdravotné problémy, ktoré ťažili rodičov žalobcu, pociťoval žalobca ako svoju vlastnú ujmu, pretože cítil zodpovednosť za tento stav svojich rodičov, ktorý vznikol kvôli trestnému stíhaniu jeho osoby, ktoré ani nemalo začať, a nie ešte viesť takým nezákonným spôsobom, akým sa viedlo. Štát musí niesť zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiali do základných práv jednotlivca. Nie je možné, aby sa „beztrestne“ mohlo viesť trestné stíhanie voči komukoľvek a z akýchkoľvek dôvodov, alebo aj bez relevantného dôvodu. Na takýchto princípoch nemôže fungovať právny štát, za aký sa Slovenská republika pokladá. Takisto skutočnosť, že trestné stíhanie trvalo „len týždeň“ je nesprávny záver súdu, nakoľko samotné zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno považovať za ukončenie negatívneho dopadu na život žalobcu, pretože „veci znalý“ vyšetrovateľ (pán B.) naďalej považoval žalobcu za páchatel'a trestného činu sprenevery a v tomto zmysle aj ďalej konal. Žalobca si naďalej už aj v dôsledku predchádzajúcich skúseností s týmto vyšetrovateľom nemohol byť istý, že znovu nebude vznesené obvinenie voči nemu. A taktiež je potrebné poznamenať, že trestné stíhanie v tomto prípade bolo ukončené právoplatne až v januári 2015, to znamená, že minimálne dovtedy dôsledky nezákonného trestného stíhania trvali. Máme za to, že žalobca v konaní preukázal, že v dôsledku nezákonne vedeného trestného stíhania voči jeho osobe bola (či už nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom alebo z oboch týchto dôvodov) spôsobená ujma, a to ujma na cti, dôstojnosti, bolo vážnym spôsobom poškodené jeho dobré meno. Máme za to, že súd prvej inštancie sa dostatočne nevysporiadal s existenciou ujmy na strane žalobcu. V zmysle záverov Uznesenia Najvyššieho súd SR z 29. júna 2011 sp. zn. 4Cdo 232/2010 „Pokiaľ dôjde k neoprávnenému zásahu do práva na česť a dôstojnosť, má zásah závažné dôsledky vtedy, keď ním bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (tzv. materiálnej satisfakcie) je vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba podľa právneho

názoru dovolacieho súdu považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takisto v dnom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba." Citované rozhodnutia tiež na inom mieste uvádza, že pre poskytnutie materiálnej satisfakcie nie je nevyhnutné uplatniť najprv poskytnutie morálnej satisfakcie. Máme za to, že nezákonné vedenie trestného stíhania je vážnym zásahom do cti a dôstojnosti jednotlivca, je spôsobilé vážnym spôsobom zasiahnuť do osobnostných práv jednotlivca a výrazným spôsobom znížiť jeho vážnosť v spoločnosti a dôstojnosť, pričom za rovnakú ujmu by pociťovala a vnímala za daných okolností každá iná fyzická osoba, teda nie je to len subjektívny pocit žalobcu. Okrem toho, táto ujma nebola len žalobcom tvrdená, ale bola aj preukázaná výpoveďami svedkov vypočutými v konaní, ktoré všetky súd z nevysvetliteľných dôvodov považoval za tendenčné a účelové. Žalobca v dôsledku trestného stíhania prišiel o zamestnanie, rozpadol sa mu vzťah, a aj v mieste bydliska bol po dlhú dobu vnímaný ako "čierna ovca", pretože takto by bol v malej obci vnímaný každý, voči komu sa vedie trestné stíhanie, obzvlášť osoba vnímaná v obci ako jej reprezentant v diplomatických službách, pričom súd nevzal ani v úvahu, že trestné stíhanie si žalobca nepriviloval svojím správaním, naopak svojím konaním sa snažil objasniť všetky skutočnosti potrebné pre správne rozhodnutie vo veci, napriek uvedeným skutočnostiam došlo k vzneseniu obvinenia, a to len z dôvodu, že niekto si svoju prácu bral ľahkovážne, a konal neuvážene a najmä nezákonne. Podmienka poskytnutia ochrany cti je, aby takýto zásah bol objektívne spôsobilý ujmu osobnosti občana privodiť, postačuje objektívna spôsobilosť konania spôsobiť túto ujmu (R 102/2008). Podstatné je teda zistenie, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť osobnostné práva. Máme za to, že trestné stíhanie je objektívne spôsobilé zasiahnuť do dobrého mena každého občana. Žalobca má za to, že súd uvalil na žalobcu nespĺniteľné dôkazné bremeno, a poukazujeme na nález Ústavného súdu ČR z 24. júla 2014 sp. zn. II. ÚS 1430/2013, podľa ktorého ak všeobecný súd uvalí na žalobcu nespĺniteľné dôkazné bremeno, učiní tak ústavne zakotvené právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom iluzórnym, čím dôjde k porušeniu čl. 36 ods. 3 Listiny. V situácii, keď žalobca nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, pričom však preukáže a odôvodní, že mu taká škoda vznikla, nemôžu všeobecné súdy rozhodnúť, že preto škoda nebude vôbec nahradená, alebo že medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou nie je príčinná súvislosť. Všeobecný súd v takejto situácii určí výšku vzniknutej škody podľa spravodlivého uváženia jednotlivých okolností prípadu." V zmysle Uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 163/2008 zo dňa 30. júna 2009 „.... Keďže uloženie zadosťučinenia v peniazoch plní satisfakčnú funkciu, je treba pociťovanie a prežívanie nemajetkovej ujmy, spočívajúcej v znížení dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v značnej miere, hodnotiť vždy objektívne prihliadnúc ku konkrétnej situácii, za ktorej k neoprávnenému zásahu došlo (tzv. konkrétne uplatnenie objektívneho kritéria), ako i k osobe postihnutej fyzickej osoby, hlavne k jej veku a k jej postaveniu (tzv. diferencované uplatnenie objektívneho kritéria). Uplatnenie konkrétneho a diferencovaného objektívneho hodnotenia znamená, že o znížení dôstojnosti postihnutej fyzickej osoby či jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere pôjde len tam, kde za konkrétnej situácie, za ktorej k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, ako i s prihliadnutím k záujmom dotknutej fyzickej osoby možno spoľahlivo vyvodiť, že by vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom k jej intenzite, rozsahu a trvania ako závažnú pociťoval každý, nachádzajúci sa na mieste a v postavení postihnutej fyzickej osoby. Takto chápané objektívne kritérium vylučuje, aby sa pre hodnotenie, či došlo alebo nedošlo k naplneniu zákonných podmienok podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, stali rozhodujúcimi subjektívne pocity samotnej postihnutej osoby (subjektívne kritérium)..." Máme za to, že súd prvej inštancie sa dôsledne týmito kritériami pre uloženie zadosťučinenia v peniazoch neriadil. Súd ďalej dospel k záveru, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a ujmou. Príčinná súvislosť podľa názoru žalobcu je jednoznačne daná a v konaní bola riadne preukázaná, nakoľko iba a jedine nezákonné rozhodnutie (prípadne nesprávny úradný postup) boli jedinou, priamou, bezprostrednou a ničím nesprostredkovanou príčinou ujmy (znížením vážnosti a dôstojnosti, poškodením dobrého mena žalobcu, ujma bola spôsobená práva a iba týmto rozhodnutím a postupom, a k danej ujme by pri ich neexistencii nebolo došlo. Nezákonné rozhodnutie jednoznačne a priamo spôsobilo zníženie dôstojnosti a všeobecného rešpektu žalobcu, ktorý požíval v mieste trvalého bydliska. Žiadna iná príčina nespôsobila a nebola spôsobilá spôsobiť tento následok ani ujmu. Vzhľadom k tomu, že za nesprávny považujeme I. výrok rozsudku, napádame aj od neho sa odvíjajúci výrok trovách konania. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností máme za to, že súd prvej inštancie sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s tvrdeniami žalobcu ani s vykonanými dôkazmi, nevykonával všetky navrhované

dôkazy, vykonaným dokazovaním dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec aj nesprávne právne posúdil. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností máme za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je vecne a ani po právnej stránke správne, preto navrhujeme odvolaciemu súdu, aby vydal nasledovný

r o z s u d o k: M e n í rozsudok Okresného súdu Košice I č.k. 41C/158/2016 zo dňa 30.04.2019 tak, že žalovaný je povinný zaplatiť sumu 3.000,- Eur spolu s 5% úrokom z omeškania ročne od 01.06.2016 do zaplatenia titulom náhrady nemajetkovej ujmy v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobca má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%, prípadne, aby vydal toto u z n e s e n i e : Súd rozsudok z r u š u j e a vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

18. Vo vyjadrení navrhol žalovaný potvrdiť rozsudok ako vecne správny a nežiadal trovy konania v odvolacom konaní.

19. Žalovaný sa stotožňuje s právnymi a skutkovými závermi súdu prvej inštancie, ktoré boli obsiahnuté v napadnutom rozsudku. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie dostatočne a presvedčivo odôvodnil a vysporiadal sa so všetkými podstatnými argumentmi žalobcu, ktoré žalovaný aj naďalej považuje za nedôvodné. Žalobca napokon vo svojom odvolaní neuviedol žiadne nové okolnosti, ktoré by boli spôsobilé zmeniť závery prezentované súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Žalobca vo svojom odvolaní poukazuje na rovnaké skutočnosti, ktoré opakovane prezentoval počas prvostupňového konania. Žalobca v predmetom odvolaní spochybňuje právne závery súdu prvej inštancie, týkajúce sa existencie škody a rovnako tiež nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci. Podľa názoru žalobcu, súd v rámci civilného konania nepostupoval správne, ak svoje právne závery prezentované v napadnutom rozsudku oprel výlučne o stanovisko prokurátora Okresnej prokuratúry Svidník zo dňa 12.01.2015, ktorý uvedeným stanoviskom reagoval na sťažnosť žalobcu, ktorým žiadal preskúmať postup policajta. V predmetnom stanovisku dospel prokurátor k záveru, že po preskúmaní vyšetrovacieho spisu nezákonný postup zo strany policajta, ako aj závažnejšie prietahy v konaní nezistil. Žalobca je názoru, že súd v civilnom konaní sa nemôže uspokojiť s takouto konštatáciou prokurátora a je povinný posúdiť a zvážiť všetky okolnosti prípadu a prípadne aj vyhodnotiť postup vyšetrovateľa ako nesprávny, nakoľko rozhodovanie o tom, či v konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu zákon zveruje civilnému súdu. V kontexte vyššie uvedených skutočností žalovaný uvádza, že súd nemôže ani ako predbežnú otázku riešiť to, či v rámci trestného konania došlo zo strany vyšetrovateľa pri uskutočňovaní procesných úkonov k porušeniu zákona. Súd totiž nie je revíznym ani kontrolným orgánom, ktorý by mal príslušnosť preskúmať správnosť a zákonnosť konkrétneho postupu vyšetrovateľa v rámci trestného konania. Funkciu revízneho a kontrolného orgánu nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor, ktorému túto kompetenciu priznáva Trestný poriadok v ustanovení § 230 a nasl. Konkrétne v ustanovení § 230 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku sa uvádza, že prokurátor je ten, kto je v rámci výkonu dozoru nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní oprávnený zrušiť nezákonné alebo neopodstatnené rozhodnutia policajta, ktoré môže nahradiť vlastnými rozhodnutiami. Ak by civilný súd rozhodoval o tom, či v trestnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany vyšetrovateľa, dochádzalo by v takom prípade do zásahu právomoci prokurátora, pričom práve a výlučne prokurátor je oprávnený skúmať zákonnosť či oprávnenosť procesných postupov vyšetrovateľa. Z uvedeného vyplýva, že súd nemôže nahradiť, zrušiť alebo zmeniť akékoľvek rozhodnutie vyšetrovateľa vydané v rámci trestného konania, nakoľko by došlo k zásahu do prieskumnej kompetencie prokurátora, keď by si konajúci súd prisvojil kompetencie, ktoré mu bez akýchkoľvek pochybností nepatria, resp. by súd tieto kompetencie odoprel orgánu, ktorému boli delegované Trestným poriadkom. Ak teda súdu nepatrí kompetencia zrušenia alebo zmeny rozhodnutia vyšetrovateľa, celkom logicky nemôže súd ani preskúmať dôvody, ktoré k takýmto rozhodnutiam viedli. V zmysle ustálenej judikatúry, súd rozhodujúci o nároku na náhradu škody nemá danú právomoc skúmať zákonnosť a oprávnenosť procesných postupov či rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, ale je viazaný zisteniami na to príslušných orgánov. Pokiaľ príslušný orgán (v tomto prípade prokurátor) nekonštatoval nezákonný postup platí predpoklad, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany vyšetrovateľa v danej veci nedošlo. Žalovaný s ohľadom na vyššie uvedené zastáva názor, že súd je pri posudzovaní existencie nesprávneho úradného postupu viazaný závermi príslušného orgánu, ktorému zákon zveruje kompetenciu revízneho a kontrolného orgánu, a teda v danom prípade záverom prokurátora, ktorý nezákonný postup vyšetrovateľa v predmetnej trestnej veci nezistil. V ďalšej časti odvolania poukazuje žalobca na nesprávne právne závery súdu prvej inštancie v otázke týkajúcej sa výšky škody, ako aj príčinnej súvislosti. Žalobca zastáva názor, že došlo k naplneniu všetkých zákonných podmienok nevyhnutných pre priznanie nemajetkovej ujmy. S

týmto názorom sa však žalovaný nestotožňuje, a to z viacerých dôvodov. Z tvrdení žalobcu obsiahnutých v odvolaní je zrejmé, že žalobca pociťuje ujmu na cti a dobrej povesti, pretože v dôsledku trestného stíhania bol prepustený zo zamestnania. V tejto súvislosti sa žalovaný v plnej miere stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie. Z rozsudku Okresného súdu Bratislava 11. č. k. 15Cpr/6/2014-86 zo dňa 24.06.2015 nevyplýva, že dôvodom neplatného skončenia pracovného pomeru bola práve tá skutočnosť, že voči žalobcovi bolo vedené trestné stíhanie. V tejto súvislosti žalovaný opätovne poukazuje aj na tú skutočnosť, že v konaní o náhradu škody žalovaný požaduje náhradu nemajetkovej ujmy, pričom nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru predstavujú ujmu majetkovú. Ďalšiu ujmu na cti a dobrej povesti pociťuje žalobca v oblasti súkromného života, nakoľko v dôsledku trestného stíhania sa so žalobcom mala rozísť aj jeho priateľka, ktorá v konaní o náhradu škody vypovedala ako svedkyňa. Žalobca v odvolaní v súvislosti s výpoveďou svedkyne uvádza, že dôvodom pre ukončenie partnerského vzťahu bola práve tá skutočnosť, že voči žalobcovi bolo vedené trestné stíhanie a preto svedkyňa stratila voči žalobcovi dôveru, čo aj údajne na pojednávaní konanom dňa 30.04.2019 sama potvrdila. Tieto tvrdenia považuje žalovaný za absurdné. Žalovaný nespochybňuje tvrdenie, že svedkyňa stratila voči žalobcovi dôveru, avšak dôvod, pre ktorý došlo k strate dôvery u svedkyne a následnému rozpadu ich partnerského vzťahu bol úplne iný. Zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 30.04.2019 vyplýva, že dôvodom nedôvery a rozpadu ich partnerského vzťahu bola tá skutočnosť, že žalobca zatajil, že voči nemu bolo vedené trestné stíhanie a svedkyňa sa o tom dozvedela až vtedy, keď započula rozhovor medzi žalobcom a ich bývalým šéfom. Svedkyňa taktiež uviedla, že o trestnom stíhaní žalobcu vedela ďalšia ich kolegyňa, ktorej to povedal sám žalobca. Z uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že okolnosti ktoré nastali či už v súkromnom alebo pracovnom živote žalobcu boli v značnej miere zapríčinené samým žalobcom. Ujma mala žalobcovi vzniknúť aj v dôsledku vykonávania previerky policajnou hliadkou v mieste bydliska žalobcu, pričom k tomu boli vypočutí aj rodičia žalobcu. Že sa policajná hliadka dostavila do miesta bydliska žalobcu sa žalovaný nikdy nesnažil spochybníť, o čom svedčí aj záznam z vykonávanej previerky, ktorý bol predložený na pojednávaní dňa 21.03.2019. Žalobca v dôsledku vykonávanej previerky mal pociťovať ujmu na cti, nakoľko podľa jeho tvrdení je v očiach obyvateľov obce považovaný za zlodēja. Pokiaľ však žalobca požaduje náhradu škody od štátu, dôkazné bremeno zaťažuje práve jeho osobu a teda je na ňom aby hodnoverne preukázal, že mu nejaká škoda v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu vznikla a aby preukázal príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom. Podľa názoru žalovaného žalobca toto dôkazné bremeno neunesol. V priebehu konania sa žalobcovi nepodarilo preukázať, že prípadné nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vták značnej miere zasiahol do jeho doterajšieho života a prostredia, v ktorom žil a pracoval, aby mu vznikla tak závažná ujma či už v súkromnom alebo profesijnom živote, ktorá by zakladala nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca v priebehu konania viac krát dával o pozornosti tú skutočnosť, že následkom vykonanej previerky bolo to, že ľudia žijúci v obci Beňadikovce (miesto bydliska žalobcu) začali žalobcu ohovárať, vysmievali sa z jeho rodičov, že ich syn, bývalý diplomat je zloděj. Žalovaný vzhľadom na svedecké výpovede rodičov žalobcu považuje tieto vyjadrenia žalobcu za nadnesené a zveličujúce. Pravdivosti tohto tvrdenia nasvedčuje aj svedecká výpoveď matky žalobcu, ktorá uviedla, že ľudia v obci nevedeli, čo policajti u nich v dedine chceli, pretože to nikomu nehovorili, nikto sa ich na to nepýtal a nikto s nimi o tom nehovoril. Svedkyňa taktiež na otázku súdu, či sa zmenilo správanie ľudí v obci voči nim uviedla, že sa k tomuto vyjadriť nevie, nakoľko nikam veľmi nechodia. V kontexte uvedených skutočností je preto pre žalovaného nepochopiteľné, ako žalobca dospel k tomu, že obyvatelia obce sa z jeho rodičov vysmievali a začali žalobcu ohovárať, že je zloděj, keď zo svedeckej výpovede svedkyne je zrejmé, že obyvatelia obce nevedeli za akým účelom policajti do obce prišli a svedkyňa sa o žiadnom negatívnom správaní obyvateľov obce voči nej a otcovi žalobcu vôbec nezmenila. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je žalovaný toho názoru, že žalobca nepreukázala ani jednu z hmotnoprávných podmienok, ktoré musia byť splnené na to, aby mohla vzniknúť prípadná zodpovednosť štátu za škodu v dôsledku nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu. Podľa názoru žalobcu je vylúčené, aby sa pre hodnotenie toho, či došlo alebo nedošlo k naplneniu hmotnoprávných predpokladov nevyhnutných pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom stali rozhodujúcimi subjektívne pocity žalobcu. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 13Co/I 263/2014 zo dňa 17.03.2015: „K prehodnocovaniu dôkazov možno aj z hľadiska odvolacieho súdu upozorniť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 29. júla 2011, sp. zn. 4Cdo/232/2010, ktorého sa v odvolaní žalobca dovoľáva. Z výkladu „ Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú každá fyzická osoba, vzhľadom na okolnosti prípadu za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvania, dopad alebo dôsledky považujú za značnú. Pritom však nie sú dôležité

jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či predmetnú ujmu takto v danom čase a mieste (v tej istej situácii prípadne spoločenskom postavení) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Pokiaľ dôjde k neoprávnenému zásahu do práva na česť a dôstojnosť, má zásah závažné dôsledky vtedy, keď ním bola v závažnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti". však vyplývajú iné závery, než sa snaží prezentovať žalobca. Odvolateľ zdôrazňuje iba subjektívne pocity, pokiaľ ide o zásah do jeho integrity ale neponúka žiadny dôkaz na ich objektivizáciu. To znamená, že nenavrhuje žiadny dôkaz, podľa ktorého by ním tvrdené pocity musela mať nutne každá iná fyzická osoba." Ak sa žalobca domáha i zaplatenia náhrady škody je povinný preukázať, že v dôsledku zásahu do jeho práv boli spôsobené také následky, ktoré nie je možné odstrániť inak, ako poskytnutím peňažného zadosťučinenia. Podmienkou priznania materiálnej satisfakcie je vznik takej ujmy, ktorá bola objektívne spôsobilá v značnej miere znížiť dôstojnosť osoby a jej vážnosť v spoločnosti, resp. znížiť jej možnosť spoločenského uplatnenia. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR. sp. zn. 4Cdo/15/2003 podľa ktorého: „Pokiaľ ide o vyjadrenie miery akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí fyzickej osoby. Túto mieru treba zisťovať dokazovaním a posúdiť na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie. Iba v prípade, ak sa dostatočne preukáže reakcia svedčiacia o znížení dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere, môže byť fyzickej osobe výnimočne subsidiárne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

20. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

21. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

22. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

23. Žalobca uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové

zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

24. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

25. K výstižným dôvodom uvedeným v rozsudku súdu prvej inštancie je treba uviesť, že námietky v odvolaní sú neopodstatnené. Ak sa aj tvrdí v odvolaní, že súd nepochopiteľne vyhodnotil zdravotné problémy žalobcu, o ktorých vypovedali vo svojich svedeckých výpovediach pri problémoch s tlakom matky, nespavosti otca, ako irelevantné, lebo v danom prípade sa nerieši nárok rodičov žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, ale ide o poškodeného, ďalej že zdravotné problémy mali zaťažiť rodičov žalobcu a tieto pociťoval žalobca ako svoju vlastnú ujmu, lebo cítil zodpovednosť za tento stav svojich rodičov, ktorý vznikol kvôli trestného stíhaniu jeho osoby a ktoré ani nemalo začať a nie ešte viesť ešte takým nezákonným spôsobom akým sa viedlo a štát má niesť zodpovednosť za konanie svojich orgánov, tak isto skutočnosť, že trestné stíhanie malo trvať len týždeň, je nesprávny záver súdu, lebo zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno považovať za ukončenie negatívneho dopadu na život žalobcu, pretože veci znalý vyšetrovateľ naďalej považoval žalobcu za páchatel'a trestného činu sprenevery a v tom zmysle aj ďalej konal (p. B.). Ani námietka, že žalobca už aj v dôsledku predchádzajúcich skúseností s týmto vyšetrovateľom nemohol byť si istý, že znovu nebude vznesené obvinenie voči nemu a trestné stíhanie v tomto prípade bolo ukončené právoplatne až v januári 2015, čo znamená, že minimálne dovtedy dôsledky nezákonného trestného stíhania trvali nie sú opodstatnené a s týmito námietkami pri žiadosti o materiálnu satisfakciu žalobcu si poradil už súd prvej inštancie, ktorý výslovne podrobne vysvetlil nesplnenie podmienok pre náhradu škody ako aj pre náhradu nemajetkovej ujmy. Ani citované uznesenia NS SR 4Cdo/223/2010, ani uznesenie 2Cdo/163/2008 z roku 2009 nedopadajú na tento spor (nálezom Ústavného súdu ČR nie je súd prvej inštancie viazaný).

26. Súd prvej inštancie v okolnostiach prípadu správne poukázal na to, že síce žalobca podal trestné oznámenie 27.2.2015 voči osobe F. L.-M. ako konateľovi spol. DAPHNE Group, s.r.o. pre podozrenie z prečinu krivého obvinenia podľa § 346 Tr.zák. (oznámenie ORPZ Bratislava IV č. ORPZ-BA IV-OKP-15-010/2015) ako aj z listu Ministerstva vnútra SR z roku 2015 bolo zistené, že Ministerstvo vnútra SR postúpilo žiadosť o predbežné prerokovanie nároku GP SR, ktorú považoval za orgán oprávnený v mene SR konať a ďalej, že trestné konanie bolo zastavené sa mal dozvedieť žalobca až v januári 2015, kedy osobne telefonicky kontaktoval žalobcu M.. Y., ktorý tento prípad vyšetroval a ten mu oznámil, že konanie bolo zastavené a keďže nemá právnické vzdelanie, nemohol vedieť, či znovu nedôjde k tomu, že aj napriek tejto skutočnosti vo veci svojho bývalého zamestnávateľa zákonne zadržieval, či voči nemu nebude opätovne vznesené obvinenie ako sa to stalo prvý raz, lebo súd prvej inštancie zákonne vychádzal zo žaloby a nebol povinný dopočuť už žalobcu.

27. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku ani odvolací súd nezistil tie skutočnosti, ktoré tvrdil žalobca vo výpovedi, že by bývalý zamestnávateľ NUGA BEST SK, s.r.o. s ním skončil pracovný pomer z toho dôvodu, že bolo voči nemu vedené trestné stíhanie pre prečin sprenevery, dôvod neplatného skončenia pracovného pomeru nebol ako tvrdil, že je trestne stíhaný, ale navrhovateľ závažným spôsobom mal porušiť pracovnú disciplínu absenciou v práci, čo sa však nezakladalo na pravde. Aj vo veci OS Košice I sp.zn. 15Cpr/4/2014 zo dňa 30.6.2016 bolo rozhodnuté, že žalovaný ENDAP, s.r.o. predtým DAPHNE Group, s.r.o. bol zaviazaný na zaplatenie mzdy žalobcovi vo výške 663,17 € aj s príslušným úrokom z omeškania ako aj trov konania, z listín preukázaných v konaní nesporne vyplýva, že žalobca v období od 1.7.2007 do 31.1.2009 bol vyslaný z Ministerstva hospodárstva SR na výkon štátnej služby na Generálny konzulát SR v Užhorode a potom na zastupiteľský úrad SR v Kyjeve vo funkcii diplomatický zamestnanec už od 1.2.2009 do 28.2.2010. Tieto zistenia ale ešte neodôvodňujú podľa názoru súdu prvej inštancie, s ktorým súhlasí aj odvolací súd náhradu škody ani náhradu nemajetkovej ujmy.

28. Zo spisu vyplýva a je preukázané, že predtým ako bolo začaté trestné stíhanie pre prečin sprenevery uznesením ČVS: ORP-130/SK-2014 vydaného OO PZ vo Svidníku dňa 10.5.2014 a následne bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie voči žalobcovi uznesením z 8.7.2014 sa v spise na č.l. 11 nachádzala zápisnica ORPZ v Košiciach (z trestného konania) zo dňa 7.3.2014, ČVS: ORP-979/SM-KE-2014, kedy bol vo veci prečinu sprenevery vypočutý A. F. S., pričom v tejto zápisnici uviedol, že po ukončení pracovného pomeru ho pán L.-M. vyzval, aby mu vrátil veci, na čo mu žalobca napísal email, v ktorom mu navrhol pracovné stretnutie ohľadom finančného vyrovnania, lebo mu mal dlhovať mzdu za dva mesiace a žalobca jemu dlhuje notebook a ďalšie veci.

29. Okrem toho treba súhlasiť so súdom prvej inštancie, že pri aplikácii § 9 ods. 1, 4 zák. č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a za tento nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb, ale za nesprávny úradný postup sa ale nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a/, d/ Ústavy Slovenskej republiky alebo výsledok postupu vlády SR... V súlade s ustálenou súdnou praxou súd prvej inštancie vysvetlil, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením treba hľadať nielen v ust. čl. 46 ods. 3 Ústavy, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Voči žalobcovi bolo vznesené obvinenie rozhodnutím vyšetrovateľa OO PZ vo Svidníku pre prečin sprenevery ešte v roku 2014 podľa § 213 ods. 1 Tr.zák., toto rozhodnutie bolo zrušené uznesením Okresnej prokuratúry vo Svidníku sp.zn. Pv 202/2014/7712-7 zo dňa 15.7.2014 v rámci dozoru nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní. V riešenom spore v súlade s § 6 ods. 1 cit.zák. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak je právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, potom bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušných orgánov, avšak toto právo možno priznať iba vtedy, ak poškodený podá proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov, súd prvej inštancie vychádzal z obsahu žaloby a vykonaných dôkazov a jeho závery sú presvedčivé (§ 3 ods. 1 písm. a/ zák. č. 514/2003 Z.z. a § 6 ods. 1).

30. Splnenie uvedenej podmienky sa ale nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa, v spore žalobca podal voči uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť, avšak o nej už nebolo potrebné rozhodnúť, nakoľko dozorujúci prokurátor zrušil predmetné uznesenie sám pre nezákonnosť a to ešte predtým ako bola na prokuratúre doručená sťažnosť žalobcu, v konečnom dôsledku tak nebolo potrebné rozhodovať o sťažnosti. Túto zákonnú podmienku v spore žalobca nesplnil, ale žalobca splnil zákonnú podmienku predbežného prerokovania nároku, keď podal písomnú žiadosť na príslušný orgán, t.j. Ministerstvo vnútra SR 19.8.2015 podľa § 15 ods. 1 cit. zák., žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na Ministerstve vnútra SR dňa 19.8.2015, avšak Generálna prokuratúra SR v decembri 2015 vrátila túto žiadosť o predbežné prerokovanie nároku späť Ministerstvu vnútra SR (prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu). O tejto žiadosti žalobcu nebolo do začatia konania vo veci pred súdom prvej inštancie Ministerstvom vnútra SR rozhodnuté. Okrem iného skutočnosti, ktoré tvrdil žalobca v žalobe ako aj vo svojej výpovedi a v ďalších písomných vyjadreniach a ktoré tvrdili rodičia žalobcu O. S. V. V. S. ako aj ďalšie dokazovanie v súvislosti s vykonaním Záznamu o previerke v mieste trvalého bydliska žalobcu, či o telefonicknej previerke ako aj so stanoviskom O. I. C. - prokurátora Okresnej prokuratúry Svidník nenaznačujú nesprávnosť postupu vyšetrovateľa ako aj postupu policajnej hliadky, ktorá mala hľadať žalobcu v obci Beňadikovce tým spôsobom, že sa mala ľudí pýtať, že hľadá žalobcu, ktorý bude obvinený z prečinu sprenevery a či žalobca má diplomatickú imunitu... Súd prvej inštancie tieto aktivity polície vyhodnotil tak, že žalobca nepreukázal, aby policajná hliadka aj v prípade, že by sa do miesta jeho trvalého bydliska dostavila a tieto skutočnosti zisťovala od jeho rodičov, neporušila zákon, lebo sa takýmto spôsobom informovala o žalobcovi, avšak žalobca už neprodukoval jediný dôkaz, ktorý by nesprávnosť úradného postupu policajnej hliadky preukázal. Napokon treba uzavrieť, že súd prvej inštancie skutočnosť, že policajná hliadka hľadala v obci Beňadikovce žalobcu nejde o nesprávny úradný postup vyšetrovateľa OO PZ vo Svidníku, lebo toto konanie vyšetrovateľa vyústilo práve do vydania uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 8.7.2014, ktoré bolo následne na základe dozoru Okresného prokurátora vo Svidníku ako nezákonné zrušené.

31. Keďže v iných konaniach, napr. ktoré bolo skončené rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 15Cpr/16/2014 zo dňa 24.6.2015 nemal súd za preukázané, aby dôvodom skončenia pracovného pomeru u tohto zamestnávateľa bola práve tá skutočnosť, že voči žalobcovi bolo vedené trestné stíhanie, t.j. keď v Bratislave pracoval v spol. NUGA BEST SK, s.r.o. a dostal výpoveď z pracovného pomeru, teda dôvodom skončenia pracovného pomeru nebolo vedené trestné konanie pre prečin sprenevery, keďže v rozhodnutiach ani okrajovo nie je táto skutočnosť uvedená, žalobu zamietol.

32. Ako aj ďalšie skutočnosti, napr. výpoveď svedkyne W. Š., že po skončení pracovného pomeru sa rozišli a obaja sa mali vrátiť späť do Košíc a s touto partnerkou sa mal rozísť z dôvodu vedeného trestného stíhania tiež nie je opodstatnené, lebo iba svedkyňa vo výpovedi tvrdila, že podľa nej to malo vplyv na rozchod, keďže už žalobcovi tak nedôverovala ako predtým. Žalobca teda nepreukázal, aby v dôsledku tohto nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia došlo k závažným následkom v jeho spoločenskom uplatnení a keďže so svedkyňou W. Š. mal priateľské vzťahy a väzby, ktoré vyústili do partnerského vzťahu, odvolací súd sa zaoberal aj tým, či išlo o osobu blízku.

33. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na Nález Ústavného súdu ČR II. ÚS 955/18 z 9.7.2018, v ktorom sa popisuje, že ak medzi dotknutými osobami nie je daný vzťah rodinný, môže ísť o osoby blízke len vtedy, ak existuje medzi nimi vzťah citový, a to tak silný, že by ujmu jednej osoby pociťovala druhá osoba ako ujmu vlastnú, pričom intenzita priateľského vzťahu môže byť daná celým radom okolností : podobnosťou názorov a zastávaných hodnôt, dĺžkou jeho, spoločnými zážitkami, koníčkami, záujmami a ďalšími priateľmi, profesnou previazanosťou, bydliskom v susedstve, vzájomným priateľstvom detí, spoločne stráveným časom a podobne a napokon pevnosť priateľského vzťahu, ktorá pojmové je spojená s pocitom, že ujma spôsobená priateľovi, t.j. osoby blízkej sa osobne dotkne inej osoby, nemusí vôbec závisieť na tom, ako často sa osoby stretávajú, t.j. či ide o spoločne žijúcich partnerov, alebo nie.

34. Odvolací súd súhlasí s tým, že po skončení pracovného pomeru, ak sa rozišiel žalobca s partnerkou W. Š., nešlo o dôvod tvrdeného trestného stíhania.

35. Súd prvej inštancie správne žalobu zamietol a treba prisvedčiť vyjadreniu žalovaného, že aj keď požíval dobrú povesť žalobca v oblasti súkromného života, nebolo preukázané v konaní, aby v súvislosti s výpoveďou svedkyne dôvodom ukončenia partnerského vzťahu bolo vedenie trestného stíhania a ďalej, že ujmy mali byť spôsobené žalobcovi v dôsledku vykonávania previerky policajnou hliadkou v mieste bydliska žalobcu spojené s vypočutím rodičov žalobcu, lebo v očiach obyvateľov obce mal byť považovaný žalobca za zlodēja. Tu však treba dodať, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, že by nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup v značnej miere zasiahol do jeho doterajšieho života a prostredia, t.j. v ktorom žil a pracoval, aby mu vznikla tak závažná ujma v súkromnom a procesnom živote (bol rozviazaný pracovný pomer s ním spoločnosťou, kde pracoval v Bratislave, a názory ľudí v obci Beňadikovce). Detailne však aj matka žalobcu vypovedala, že ľudia v obci ani nevedeli, čo policajti u nich v dedine chceli, pretože to nikomu nehovorili a z hľadiska intenzity nikto sa ich na to nepýtal a nikto s nimi nehovoril o údajných dôvodoch, prečo ho hľadali.

36. V súvislosti s vyhodnotením dokazovania odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR v Bratislave sp. zn. 7Cdo/117/12014 z 23. mája 2014, podľa ktorého (strana 8 odôvodnenia) z procesného hľadiska, ak je v rozsudku vysvetlené akým spôsobom a ako zhromaždil skutkový stav súd prvej inštancie a ako vec právne posúdil, potom treba mať na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určitá spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú kompletnú jednotu (z čoho napríklad reflektuje aj ustálená judikatúra ESLP). Preto ak odvolací súd v plnom rozsahu vychádza z dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie a na ne odkáže, potom v odôvodnení rozsudku treba vysvetliť len relevantné skutkové zistenia a poukázať na dôkazy so zhrnutím právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, lebo rozsudok odvolacieho súdu následne v sebe zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré tvorí jeden celok.

37. Odvolací súd zamietajúci výrok o veci samej, ako aj výrok o náhrade trov konania potvrdil ako vecne správny podľa § 387 CSP a o náhrade trov odvolacieho konania rozhodol s poukazom na § 396 CSP, lebo žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli a žalobca bol neúspešný v konaní.

38. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.